



L'Orfeo

GRAN TEATRE DEL LICEU



L'Orfeo

Favola in musica de Claudio Monteverdi

Estrenada el 24 de febrer de 1607 al Palazzo Ducale de Màntua

ESTRENA
al Gran Teatre del Liceu

Funció de Gala

- Dijous, 20 de maig, 21 h., funció núm. 93, torn E
Diumenge, 23 de maig, 17 h., funció núm. 94, torn T
Dimarts, 25 de maig, 21 h., funció núm. 95, torn D
Dijous, 27 de maig, 21 h., funció núm. 96, torn A
Dissabte, 29 de maig, 21 h., funció núm. 97, torn C
Dilluns, 31 de maig, 21 h., funció núm. 98, torn B



Textos

Toccata

PROLOGO

Ritornello

LA MUSICA

Dal mio Permesso amato a voi ne vegno,
incliti Eroi, sangue gentil de Regi,
di cui narra la Fama eccelsi pregi,
ne giunge al ver perch'è tropp' alto il segno.

Ritornello

Io la Musica son, ch'ai dolci accenti
so far tranquillo ogni turbato core,
et hor di nobil ira, et hor d'amore
poss'infiammar le più gelate menti.

Ritornello

Io su cetera d'or cantando soglio
mortal orecchio lusingar tal'hora,
e in questa guisa a l'armonia sonora
de la lira del ciel più l'alme invoglio.

Ritornello

Quinci a dirvi d'Orfeo desio mi sprona,
d'Orfeo che trasse al suo cantar le fere
e servo fe' l'Inferno a sue preghiere,
gloria immortal di Pindo e d'Elicona.

Ritornello

Hor mentre i canti alterno hor lieti, hor mesti
non si mova augellin fra queste piante
ne s'oda in queste rive onda sonante,
et ogni Aurette in suo cammin s'arresti.

Ritornello



Toccata

PRÒLEG

Ritornello

LA MÚSICA

Del meu Permès^(*) aimat vinc a vosaltres,
ínlits herois, gentil nissaga règia,
de qui la fama narra grans proeses
i no ho diu tot, tan altes són i excelses.

Ritornello

Jo sóc la Música, que amb accents dolços
sé com portar la calma als cors torbats,
i ara de noble ira, adés d'amor,
els ànims més glaçats puc inflamar.

Ritornello

Amb àuria cítara, manta vegada
l'oïda dels mortals cantant regalo,
i de tal guisa més al so harmoniós
de la lira del cel l'ànima incito.

Ritornello

I a parlar-vos d'Orfeu el desig m'esperona,
d'Orfeu que atreïa amb el seu cant les feres
i que l'Infern sotmeté amb els seus precés,
glòria immortal del Pindus i de l'Helicó.

Ritornello

Mentre ara els cants alterno, adés gais, adés tristos,
que cap ocell no es mogui entre les plantes
ni remor d'ona arribi a aquests ribatges,
i que tot vent en son camí s'aturi.

Ritornello

^(*)Permès: riu de la Beòcia consagrat a les Muses que neix a la muntanya d'Helicó,
al Parnàs, indret per on discorre.



ATTO PRIMO

PASTORE I

In questo lieto e fortunato giorno
ch'ha posto fine a gl'amorosi affanni
del nostro semideo cantiam Pastori
in sì soavi accenti
che sian degni d'Orfeo nostri concenti.

Oggi fatta è pietosa
l'alma già sì sdegnosa
de la bella Euridice.
Oggi fatto è felice
Orfeo nel sen di lei, per cui già tanto
per queste selve ha sospirato, e pianto.

Dunque in sì lieto e fortunato giorno
c'ha posto fine a gl'amorosi affanni
del nostro semideo cantiam Pastori
in sì soavi accenti
che sian degni d'Orfeo nostri concenti.

CORO DI NINFE E PASTORI

Vieni Imeneo, deh vieni,
e la tua face ardente
sia quasi un sol nascente
ch'apporti a questi amanti i dì sereni
e lunge homai disgombrare
de gl'affanni e del duol gl'orrori e l'ombre.

NINFA

Muse honor di Parnaso, amor del cielo,
gentil conforto a sconsolato core
vostre cetre sonore
squarcino d'ogni nube il fosco velo:
e mentre oggi propizio al nostro Orfeo
invochiamo Imeneo
su ben temperate corde
sia il vostro canto al nostro suon concorde.

CORO DI NINFE E PASTORI

Lasciate i monti
lasciate i fonti
Ninfe vezzos'e liete,
e in questi prati
ai balli usati
vago il bel piè rendete.



ACTE PRIMER

PASTOR I

En aquest dia afortunat i alegre
que ha posat fi als deliments amorosos
del nostre semidéu, cantem, pastors,
amb tan suaus accents
que d'Orfeu siguin dignes els nostres concerts.

Avui s'ha tornat pietosa
l'ànima, abans desdenyosa,
de la bella Eurídice.

Avui s'ha sentit ben feliç
Orfeu al pit d'aquella per qui tant
ha sospirat plorós en aquests boscos.

Per això, en aquest dia afortunat i alegre,
que ha posat fi als deliments amorosos
del nostre semidéu, cantem, pastors,
amb tan suaus accents
que d'Orfeu siguin dignes els nostres concerts.

COR DE NIMFES I PASTORS

Vine, Himeneu, ah, vine,
i que la teva torxa ardent
sigui talment un sol ixent
que dugui a aquests amants dies serens;
i ben lluny d'ells escombra
dels afanys i del dol l'horror i l'ombra.

NIMFA

Muses, honor del Parnàs, amor del cel,
gentil confort de cors desconsolats,
que vostres cítares sonores
esquincin de tot núvol el fosc vel;
i mentre avui propici al nostre Orfeu
invoquem Himeneu
amb ben temprades cordes,
que el vostre cant amb el nostre s'acordi.

COR DE NIMFES I PASTORS

Deixeu els cims,
deixeu les fonts,
nimfes gentils i alegres;
vers aquests prats
als balls usats
porteu el gràcil peu.



Qui miri il Sole
vostre carole
più vaghe assai di quelle,
ond'a la Luna
la notte bruna
danzano in Ciel le stelle.

Ritornello

Lasciate i monti
lasciate i fonti
Ninfe vezzos'e liete,
e in questi prati
ai balli usati
vago il bel piè rendete.

Poi di bei fiori
per voi s'honori
di questi amanti il crine,
ch'or dei martiri
dei lor desiri
godon beati al fine.

Ritornello

PASTORE II

Ma tu gentil cantor s'a tuoi lamenti
già festi lagrimar queste campagne,
perch'ora al suon de la famosa cetra
non fai teco gioir le valli e i poggi?
Sia testimon del core
qualche lieta canzon che detti Amore.

ORFEO

Rosa del ciel, vita del mondo, e degna
prole di lui che l'Universo affrena
sol ch'il tutto circondi e'l tutto miri,
da gli stellanti giri,
dimmi: vedesti mai
di me più lieto e fortunato Amante?
Fu ben felice il giorno
mio ben che pria ti vidi,
e più felice l'hora
che per te sospirai,
poich'al mio sospirar tu sospirasti;
felicissimo il punto
che la candida mano,
pegno di pura fede a me porgesti,



Aquí el sol miri
vostres rotllanes
molt més galanes que aquelles
que a la nit bruna,
per a la lluna,
ballen al cel els estels.

Ritornello

Deixeu els cims,
deixeu les fonts,
nimfes gentils i alegres;
vers aquests prats
als balls usats
porteu el gràcil peu.
I amb belles flors
vulgueu honrar
d'aquests amants el front,
que amb tant penar,
beats per fi,
dels seus desigs gaudeixin.

Ritornello

PASTOR II

I tu, gentil cantor, si amb els teus planys
aquests indrets ja vares fer plorar,
per què amb el so de la famosa lira
no fas ara gaudir valls i turons?
Del cor en sigui prova
una cançó joiosa que Amor dicti.

ORFEU

Rosa del cel, vida del món i digna
prole d'aquell que l'univers reté,
sol, que ho circumdes tot i tot ho mires
des d'òrbites celests,
digues, has pas vist mai
un més gojós i afortunat amant?
Va ser feliç, i molt, tresor,
el primer dia que et vaig veure,
i encara més feliç l'instant
en què per tu vaig sospirar,
perquè amb el meu sospir tu sospirares;
i felicíssim el moment
en què la teva blanca mà,
penyora de fe pura, em concedires.



se tanti cori havessi
quant'occh'il Ciel eterno, e quante chiome
han questi colli ameni il verde maggio,
tutti colmi sarieno e traboccanti
di quel piacer ch'oggi mi fa contento.

EURIDICE

Io non dirò qual sia
nel tuo gioir Orfeo la gioia mia,
che non ho meco il core,
ma teco stassi in compagnia d'Amore.
Chiedilo dunque a lui s'intender brami
quanto lieta gioisca, e quanto t'ami.

CORO DI NINFE E PASTORI

Lasciate i monti
lasciate i fonti...

Ritornello

Vieni Imeneo, deh vieni...

PASTORE III

Ma s'il nostro gioir dal Ciel deriva
com'è dal ciel ciò che qua giù n'incontra,
giust'è ben che devoti
gl'offriam incensi e voti.
Dunque al tempio ciascun rivolga i passi
a pregar lui ne la cui destra è il Mondo,
che lungamente il nostro ben conservi.

Ritornello

PASTORI I, III

Alcun non sia che disperato in preda
si doni al duol benchè tall'hor n'assaglia
possente si che nostra vita inforsa.

Ritornello

UNA NINFA, PASTORI II, IV

Che poiche nembo rio gravido il seno
d'atra tempesta inorridito ha il Mondo,
dispiega il Sol più chiaro i rai lucenti.

Ritornello

PASTORI I, II

E dopo l'aspro gel del verno ignudo
veste di fior la Primavera i campi.



Si jo tingués tants cors
com ulls té el cel etern i com herbeis
aquests turons amens tenen al maig,
serien tots ells plens i vessarien
d'aquest plaer que avui em fa tan content.

EURÍDICE

No diré jo quina és, Orfeu,
la joia que jo trobo en el teu goig,
perquè el meu cor no duc amb mi,
ans s'està amb tu, d'amor en companyia;
a ell pregunta-li, si ho vols sentir,
quin goig l'anima i fins quin punt t'estima.

COR DE NIMFES I PASTORS

Deixeu els cims,
deixeu les fonts...

Ritornello

Vine, Himeneu, ah, vine...

PASTOR III

Però si el nostre goig del cel prové,
com és del cel el que aquí baix es troba,
ben just serà que, devots,
li oferim encens i vots.
Que tothom, doncs, al temple s'encamini
a pregar a aquell que té a la dreta el món
que el nostre bé conservi a llarg termini.

Ritornello

PASTORS I, III

Que al desesper ningú no s'abandoni
en el dolor, encara que ens assetgi
amb tant poder que la vida ens perilli.

Ritornello

UNA NIMFA, PASTORS II, IV

Car, un cop l'àvol núvol, carregat
de maltempsada, el món ha horroritzat,
més clar desplega el sol els raigs lluents.

Ritornello

PASTORS I, II

I passat l'aspre gel de l'erm hivern,
de flors vesteix la primavera els camps.



CORO DI NINFE E PASTORI

Ecco Orfeo cui pur dianzi
furon cibo i sospir, bevanda il pianto,
oggi felice è tanto
che nulla è più che da bramar gli avanzi.

ATTO SECONDO

Sinfonia

ORFEO

Ecco pur ch'a voi ritorno
care selve e piagge amate,
da quel sol fatte beate
per cui sol mie notti han giorno.

Ritornello

PASTORE I

Mira ch'a se n'alletta
l'ombra Orfeo de que' faggi,
hor che'nfocati raggi
febo dal ciel saetta.

Ritornello

PASTORE I

Su quell'erbosa sponda
posiamci, e in varii modi
ciascun sua voce snodi
al mormorio de l'onde.

Ritornello

PASTORI I, III

In questo prato adorno
ogni selvaggio Nume
sovente ho per costume
di far lieto soggiorno.

Ritornello

Qui Pan Dio de' Pastori,
s'udì tal'hor dolente
rimembrar dolcemente
suoi sventurati amori.

Ritornello

Qui le Napee vezzose
schiera sempre fiorita
con le candide dita
fur viste a coglier rose.



COR DE NIMFES I PASTORS

Heus ací Orfeu, que no fa gaire
sospirs menjava i llàgrimes bevia.
És tan feliç avui
que ja res més podria desitjar.

ACTE SEGON

Simfonia

ORFEU

Aquí em teniu de nou,
boscos amats, volguts pendissos,
que beats torna aquell sol
pel qual les meves nits tenen un dia.

Ritornello

PASTOR I

Mira com ens convida,
Orfeu, l'ombra dels faigs,
ara que raigs de foc
Febus del cel ens llança.

Ritornello

PASTOR I

Damunt l'herbosa riba
posem-nos i acordem
diversament les veus
a la remor de l'aigua.

Ritornello

PASTORS I, III

En aquest prat joliu
sovint els déus selvàtics
han pres com un costum
de fer-hi grata estada.

Ritornello

A Pan, déu dels pastors,
aquí, moix, l'hem sentit
recordar dolçament
els seus tristos amors.

Ritornello

Les formoses Napees,
tropa sempre florida,
aquí amb llurs blanques mans
collint roses hem vist.



Ritornello

CORO DI NINFE E PASTORI

Dunque fa'degn'Orfeo,
del suon de la tua lira
questi campi ove spira
aura d'odor Sabeo.

Ritornello

ORFEO

Vi ricorda o boschi ombrosi
de' miei lunghi aspri tormenti
quando i sassi ai miei lamenti
rispondean fatti pietosi?

Ritornello

Dite, all'hor non vi sembrai
più d'ogn'altro sconcolato?
Hor fortuna ha stil cangiato
ed ha volto in festa i guai.

Ritornello

Vissi già mesto e dolente,
hor gioisco, e quegli affanni
che sofferti ho per tant'anni
fan più caro il ben presente.

Ritornello

Sol per te, bella Euridice
benedico il mio tormento,
dopo il duol vi è più contento,
dopo il mal vi è più felice.

PASTORE I

Mira, deh mira Orfeo, che d'ogni intorno
ride il bosco e ride il prato,
segui pur col plettr'aurato
d'addolcir l'aria in si beato giorno.

MESSAGGIERA

Ahi caso acerbo,
ahi fat'empio e crudele,
ahi stelle ingiuriose,
ahi cielo avaro!

PASTORE III

Qual suon dolente il lieto dì perturba?



Ritornello

COR DE NIMFES I PASTORS

Fes dignes, doncs, Orfeu,
de l'alt so de ta lira
aquests camps on respira
brisa d'olor oriental.

Ritornello

ORFEU

Recordeu, boscos ombrosos,
els meus llargs i aspres turments,
quan les pedres responien
amb pietat als meus laments?

Ritornello

No us semblava jo llavors
més de plànyer que ningú?
La sort bufa ara a favor
i els meus mals en festa torna.

Ritornello

Ja he viscut trist i afligit;
ara exulto, i els afany
que he sofert durant tants anys
més preuat fan el present.

Ritornello

Sols per tu, oh, bella Eurídice,
beneeixo el meu turment;
dels dolors en surts content
i dels mals molt més feliç.

PASTOR I

Mira, oh, mira, Orfeu, com a l'entorn
riu el bosc i riu el prat;
continua endolcint l'aire
en tan grat dia amb el teu plectre d'or.

MISSATGERA

Ai, cas amarg!
Ai, fat cruel i impiu!
Ai, feridors estels!
Ai, cel avar!

PASTOR III

Quin so dolgut pertorba el joiós dia?



MESSAGGIERA

Lassa, dunque debb'io
mentre Orfeo con sue note il Ciel consola,
con le parole mie passargli il core?

PASTORE II

Questa è Silvia gentile
dolcissima compagna
de la bell'Euridice: o quanto è in vista
dolorosa: hor che sia? deh sommi Dei
non torcete da noi benigno il guardo.

MESSAGGIERA

Pastor lasciate il canto,
ch'ogni nostr'allegrezza in doglia è volta.

ORFEO

Donde vieni? Ove vai?
Ninfa che porti?

MESSAGGIERA

A te ne vengo Orfeo,
Messaggiera infelice
di caso più infelice e più funesto.
La tua bella Euridice.

ORFEO

Ohimè che odo?

MESSAGGIERA

La tua diletta sposa è morta.

ORFEO

Ohimè.

MESSAGGIERA

In un fiorito prato
con l'altre sue compagne
giva cogliendo fiori
per farne una ghirlanda a le sue chiome,
quand'angue insidioso
ch'era fra l'erbe ascoso,
le punse un piè con velenoso dente.
Ed ecco immantinente
scolorirsi il bel viso e nei suoi lumi
sparir que lampi, ond'ella al Sol fea scorno.
All'hor noi tutte sbigottite e meste
le fummo intorno richiamar tentando
li spirti in lei smarriti
con l'onda fresca e con possenti carmi,



MISSATGERA

Infeliç, em toca a mi,
mentre amb el cant Orfeu consola el cel,
amb mes paraules traspasar-li el cor?

PASTOR II

Mireu la gentil Sílvia,
dolcíssima companya
és de la bella Eurídice; oh, quin aspecte
tan dolgut! Què ha passat? Ah, déus del cel,
no aparteu de nosaltres l'esguard benigne!

MISSATGERA

Pastors, cesseu els cants,
que en dol s'ha convertit nostra alegria.

ORFEU

D'on vén's? I on és que vas?
Nimfa, què ens portes?

MISSATGERA

A tu m'adreço, Orfeu,
missatgera infeliç
d'un fet més infeliç i més funest.
La teva bella Eurídice...

ORFEU

Ai, las! Què sento?

MISSATGERA

...la teva aimada esposa és morta.

ORFEU

Oh, déus!

MISSATGERA

En un prat tot florit,
amb les altres companyes
anava collint flors
per fer-ne una garlanda als seus cabells,
quan un àspid arterós,
que era amagat a l'herba,
li pica el peu amb verinosa dent.
I tot seguit se li despinta el rostre
i perden els seus ulls la lluentor
que feia el sol avergonyir.
Llavors, totes nosaltres trasbalsades,
al seu voltant, vam intentar animar
els seus sentits perduts
amb aigua fresca i amb potents eixarms;



ma nulla valse, ahì lassa,
ch'ella i languidi lumi alquanto aprendo,
e te chiamando Orfeo,
dopo un grave sospiro
spirò fra queste braccia, ed io rimasi
piena il cor di pietade e di spavento.

PASTORE I

Ahì caso acerbo,
ahì fat'empio e crudele,
ahì stelle ingiuriose,
ahì, ciel avaro!

PASTORE III

A l'amara novella
rassembra l'infelice un muto sasso,
che per troppo dolor non può dolersi.

PASTORE I

Ahì ben havrebbe un cor di Tigre o d'Orsa
chi non sentisse del tuo mal pietate,
privo d'ogni tuo ben misero amante.

ORFEO

Tu se' morta, se' morta mia vita, ed io respiro?
Tu se' da me partita, se' da me partita
per mai più non tornare, ed io rimango?
No, che se i versi alcuna cosa ponno,
n'andrò sicuro a più profondi abissi,
e intenerito il cor del Re de l'ombre
meco trarrotti a riveder le stelle:
o se ciò negherammi empio destino
rimarrò teco in compagnia di morte.
A dio terra, a dio Cielo, e Sole a dio.

CORO DI NINFE E PASTORI

Ahì caso acerbo,
ahì fat'empio e crudele,
ahì stelle ingiuriose,
ahì cielo avaro!
Non si fidi uom mortale
di ben caduco e frale
che tosto fugge, e spesso
a gran salita il precipizio è presso.

MESSAGGIERA

Ma io ch'in questa lingua
ho portato il coltello
c'ha svenata d'Orfeo l'anima amante,



no va servir de res, ai, las!,
car ella, obrint a penes els seus ulls
i a tu cridant-te, Orfeu,
després d'un gran sospir,
entre els meus braços expirà, deixant-me
el cor ben ple d'espant i de pietat.

PASTOR I

Ai, cas amarg!
Ai, fat cruel i impiu!
Ai, feridors estels!
Ai, cel avar!

PASTOR III

Davant l'amarga nova
el malaurat sembla una pedra muda
que per massa dolor ja no es pot doldre.

PASTOR I

Un cor de tigre o d'ós hauria de tenir
qui no sentís pietat d'aquest teu mal,
míser amant, privat de tot son bé.

ORFEU

Ets morta, vida meva, i jo respiro?
Tu m'has abandonat
per no tornar mai més, i jo romanc?
No, car si els versos tenen cap poder,
als més profunds abismes aniré
i, conquerint el cor del rei de l'Hades,
te m'enduré a reveure les estrelles;
o, si em negués això l'impiu destí,
restaré amb tu, de mort en companyia.
Adéu terra, adéu cel i sol, adéu!

COR DE NIMFES I PASTORS

Ai, cas amarg!
Ai, fat cruel i impiu!
Ai, feridors estels!
Ai, cel avar!
Mortals, no us refieu
dels béns caducs i fràgils,
car passen prest, i ben sovint
prop del notable ascens hi ha el precipici.

MISSATGERA

I jo, doncs, que a la llengua
he portat el coltell
que d'Orfeu ha ferit l'ànima amant,



odiosa ai Pastori e a le Ninfe,
odiosa a me stessa, ove m'ascondo?
Notola infausta, il sole
fuggirò sempre e in solitario peco
menerò vita al mio dolor conforme.

Sinfonia

PASTORI I, III

Chi ne consola ahi lassi?
O pur chi ne concede
ne gl'occhi un vivo fonte
da poter lagrimar come conviensi
in questo mesto giorno
quanto più lieto già tant'hor più mesto?
Oggi turbo crudele
i due lumi maggiori
di queste nostre selve
Euridice e Orfeo,
l'una punta da l'angue,
l'altro dal duol trafitto, ahi lassi ha spenti.

CORO DI NINFE E PASTORI

Ahi caso acerbo, ahi fat'empio e crudele...

PASTORI I, III

Ma dove, ah dove hor sono
de la misera Ninfa
le belle e fredde membra,
dove suo degno albergo
quella bell'alma elesse
ch'oggi è partita in su'l fiorir de' giorni?
Andiam pastori, andiamo
pietosi a ritrovarle,
e di lagrime amare
il dovuto tributo
per noi si paghi almeno al corpo esangue.

CORO DI NINFE E PASTORI

Ahi caso acerbo, ahi fat'empio e crudele...

Ritornello

ATTO TERZO

Sinfonia

ORFEO

Scorto da te mio nume



odiosa als pastors i a les nimfes,
odiosa a mi mateixa, on m'amago?
Fatídic rat-penat, del sol
fugiré sempre, i en cova solitària
duré una vida al meu dolor conforme.

Simfonia

DOS PASTORS I, III
Malaurats, qui ens consola?
O almenys qui ens pot posar
una font viva als ulls
amb què poder plorar com és degut
en aquest dia trist,
i tant més trist quant era abans alegre?
Avui cruel gropada
els dos astres majors
d'aquests nostres boscatges,
Eurídice i Orfeu,
l'una de serp picada,
l'altre cruixit de dol, ai, las, s'ha endut!

COR DE NIMFES I PASTORS

Ai, cas amarg! Ai, fat cruel i impiu!...

PASTORS I, III

Mes ai, on són, on són
de la mísera nimfa
els membres bells i freds?
¿On el seu digne alberg
ha triat aquesta ànima
que avui ha partit a la flor de l'edat?
Anem, pastors, anem
pietosos a buscar-la,
i amb llàgrimes amargues
el seu degut tribut
paguem almenys al pobre cos exsangüe.

COR DE NIMFES I PASTORS

Ai, cas amarg! Ai, fat cruel i impiu!...

Ritornello

ACTE TERCER

Simfonia

ORFEU

Per tu escortat, divina



Speranza unico bene
degli'afflitti mortali, omai son giunto
a questi mesti e tenebrosi regni
ove raggio di Sol giamai non gionse.
Tu mia compagna e duce
in così strane e sconosciute vie
reggesti il passo debole e tremante,
ond'oggi ancora spero
di riveder quelle beate luci
che sol'a gl'occhi miei portan il giorno.

SPERANZA

Ecco l'atra palude, ecco il nocchiero
che trae ignudi spirti a l'altra riva,
dove ha Pluton de l'ombre il vasto impero.
Oltre quel nero stagno, oltre quel fiume,
in quei campi di pianto e di dolori,
destin crudele ogni tuo ben t'asconde.
Hor d'uopo d'un gran cuor e d'un bel canto.
Io fin qui t'ho condotto, hor più non lice
teco venir, ch'amara legge il vieta.
Legge iscritta col ferro in crudo sasso
de l'ima reggia in su l'orribil soglia
che in queste note il fiero senso esprime:
Lasciate ogni speranza voi ch'entrate.
Dunque, se stabilito hai pur nel core
di porre il piè nella città dolente,
da te me'n fuggo e torno
a l'usato soggiorno.

ORFEO

Dove, ah dove te'n vai
unico del mio cor dolce conforto?
Poiche non lunge homai
del mio lungo cammin scopre il porto,
perchè ti parti e m'abbandoni, ahi lasso,
sul periglioso passo?
Qual bene hor più m'avanza
se fuggi tu dolcissima Speranza?

CARONTE

O tu ch'innanzi mort'a queste rive
temerario te'n vieni, arresta i passi;
solcar quest'onde ad huom mortal non dassi,
nè può co' morti albergo haver chi vive.
Che? Vuoi forse nemico al mio Signore



Esperança, únic bé
dels afligits mortals, ara he arribat
fins a aquest regne tenebrós i trist
on raig de sol mai no ha pogut entrar.
Tu, ma companya i guia
en tan estranys i inconeguts camins
has dirigit mon feble pas incert,
d'aquí que encara esperi
reveure aquells feliços ulls
que són els únics a dur llum als meus.

L'ESPERANÇA

Aquí tens la llacuna, i el barquer
que les ànimes porta a l'altra riba,
on té Plutó el vast regne de les ombres.
Enllà del negre estany, enllà del riu,
en aquells camps de plors i de dolors,
destí cruel allà el teu bé resguarda.
Ara et fa falta un gran cor i un bell cant.
Jo fins aquí t'he dut, no puc seguir
més lluny amb tu, severa llei me'n priva,
i és llei gravada amb ferro en dura pedra
damunt l'horrible llinda d'aquest regne
que el seu sentit terrible expressa amb aquests mots:
«Deixeu tota esperança els que aquí entreu.»
Si, doncs, has decidit en el teu cor
de posar el peu a la ciutat del dol,
de tu m'aparto i torno
al meu normal sojorn.

ORFEU

On te'n vas? On te'n vas,
únic i dolç confort de la meva ànima?
Si ja no gaire lluny
es veu el port, destí del meu camí,
per què te'n vas i em deixes sol, ai, las!,
en tan difícil pas?
No he de sentir recança,
si fuges tu, dolcíssima Esperança?

CARONT

Oh, tu que abans de mort a aquestes ribes
t'acostes temerari, atura els passos!
No és dat a cap mortal solcar aquesta aigua,
ni pot tenir recer amb els morts qui viu.
Que potser vols, del meu senyor enemic,



Cerbero trar da le Tartaree porte?
O rapir brami sua cara consorte,
d'impudico desire acceso il core?
Pon freno al foll'ardir, ch'entr'al mio legno
non accorrò più mai corporea salma,
sì degli antichi oltraggi ancor ne l'alma
serbo acerba memoria e giusto sdegno.

Sinfonia

ORFEO

Possente spirto e formidabil Nume,
Senza cui far passaggio a l'altra riva
alma da corpo sciolta in van presume.

Ritornello

Non viv'io no, che poi di vita è priva
mia cara sposa il cor non è più meco,
e senza cor com'esser può ch'io viva?

Ritornello

A lei volt'ho il camin per l'aer cieco,
al Inferno non già, ch'ovunque stassi
tanta bellezza il paradiso ha seco.

Ritornello

Orfeo son io che d'Euridice i passi
segue per queste tenebrose arene,
ove già mai per huom mortal non vassi.

O de le luci mie luci serene
s'un vostro sguardo può tornarmi in vita,
ahi chi nega il conforto a le mie pene?

Sol tu nobile Dio puoi darmi aita,
ne temer dei, che sopra un'aurea cetra
sol di corde soavi armo le dita
contra cui rigida alma
invan s'impetra.

CARONTE

Ben mi lusinga alquanto
dilettandomi il core
sconsolato cantore
il tuo pianto e'l tuo canto.
Ma lunge, ah lunge sia da questo petto
pietà di mio valor non degno effetto.



treure el gos Cèrber dels llindars del Tàrtar?
O és que desitges prendre-li l'esposa,
encès ton cor per un desig impúdic?
Frena el teu foll impuls, que en el meu bot
mai no ha pujat cap entitat corpòria,
car dels antics ultratges servo al cor
encara just desdeny i agra memòria.

Simfonia

ORFEU

Formidable esperit, déu poderós,
sense el qual poc una ànima sens cos
podria fer el passatge a l'altre riba.

Ritornello

No visc pas jo que, des que no té vida
la meva cara esposa, no tinc cor,
i sense cor com pot ser, doncs, que sigui viu?

Ritornello

Vers ella he fet camí per l'aire fosc
i no a l'Infern, car s'estigui on s'estigui
tanta bellesa, té allà el Paradís.

Ritornello

Jo sóc Orfeu, que d'Eurídice els passos
va perseguint pel tenebrós arený
on cap mortal fins ara ha posat peu.

Oh, dels meus ulls serens fanals,
si un esguard vostre em pot tornar a la vida,
qui negarà el consol al meu penar?

Sols tu, oh, noble déu, pots dar-me ajuda;
No temis res: sols amb les cordes suaus
d'una daurada lira vinc armat,
contra la qual una ànima inflexible
en va es defensa.

CARONT

Pot anar-me afalagant,
en delectar-me el cor,
desconsolat cantor,
el teu plor i el teu cant.

Però em queda lluny, ah, massa lluny del pit
la pietat, del meu valor gens digna.



ORFEO

Ahi, sventurato amante,
sperar dunque non lice
ch'odan miei prieghi cittadin d'Averno?
Onde qual'ombra errante
d'insepolto cadavere infelice
privo sarò del cielo e de l'Inferno?
Così vuol empia sorte
ch'in quest'orror di morte
da te cor mio lontano
chiami tuo nome invano,
e pregando, e piangendo io mi consumi?
Rendetemi il mio ben, Tartarei Numi.

Sinfonia

Ei dorme, e la mia cetra
se pietà non impetra
ne l'indurato core, almen il sonno
fuggir al mio cantar gl'occhi non ponno.
Su dunque, a che più tardo?
Temp'è ben d'approdar su l'altra sponda,
s'alcun non è ch'il nieghi,
vaglia l'ardir se saran vani prieghi.
È vago fior del tempo
l'occasion, ch'esser dee colta a tempo.
Mentre versan quest'occhi amari fiumi
rendetemi il mio ben, Tartarei Numi.

Sinfonia

CORO DI SPIRITI

Nulla impresa per huom si tenta invano
nè contro a lui più sa natura armarse,
ei de l'instabil piano
arò gli ondosi campi, e'l seme sparse
di sue fatiche, ond'aurea messe accolse.
Quinci perchè memoria
vivesse di sua gloria,
la Fama a dir di lui sua lingua sciolse,
Ch'ei pose freno al Mar con fragil legno
che sprezzò d'Austro e d'Aquilon lo sdegno.

Sinfonia

ATTO QUARTO

PROSERPINA

Signor quell'infelice
che per queste di morte ampie campagne



ORFEU

Ai, malaurat amant!
No m'és permès, doncs, esperar
que escoltin els meus precés els ciutadans d'Avern?
Llavors com ombra errant
d'un insepult cadàver infeliç,
seré privat del cel i de l'infern?
Vol, doncs, la cruel sort
que, en tal horror de mort,
tenint mon cor llunyà,
cridi el teu nom en va,
i que pregant, plorant, em consumeixi?
Torneu-me, déus del Tàrtar, el meu bé!

Simfonia

Ja dorm, i si la lira
la pietat no mou
en cor tan dur, almenys amb el meu cant
la son dels ulls no li ha pogut fugir.
Au, doncs, per què esperar?
De prendre terra és hora a l'altra riba,
si ja ningú me'n priva;
valgui el coratge on foren vans el precés.
És fràgil flor del temps l'ocasió
i a temps convé collir-la.
Mentre dels ulls em vessen rius amargs,
torneu-me, déus del Tàrtar, el meu bé!

Simfonia

COR DELS ESPERITS

De l'home no hi ha empresa en va intentada,
ni contra d'ell sap la natura armar-se.
De la inestable terra
els camps ell ha llaurat, i ha sembrat la sement
del seu esforç per recollir messes daurades.
Per tal que la memòria
es nodris de sa glòria,
la Fama deslligà la llengua per dir d'ell
que refrenà la mar amb fràgils fustes,
que menyspreà el furor de l'Austre i l'Aquiló.

Simfonia

ACTE QUART

PROSERPINA

Senyor, aquell infeliç
que per aquests immensos camps de mort



va chiamand'Euridice,
ch'udit'hai pur tu dianzi
così soavemente lamentarsi,
moss'ha tanta pietà dentr'al mio core
ch'un'altra volta io torno a porger preghi
perchè il tuo nume al suo pregar si pieghi.
Deh se da queste luci
amorosa dolcezza unqua traesti,
se ti piacqu'il seren di questa fronte
che tu chiami tuo Cielo, onde mi giuri
di non invidiar sua sorte a Giove,
pregoti per quel foco
con cui già la grand'alma Amor t'accese:
fa ch'Euridice torni
a goder di quei giorni
che trar solea vivend'in feste e in canto,
e del misero Orfeo consola'l pianto.

PLUTONE

Benchè severo ed immutabil fato
contrasti amata sposa i tuoi desiri,
pur null'homai si nieghi
a tal beltà congiunta a tanti prieghi.
La sua cara Euridice
contra l'ordin fatale Orfeo ricovri.
Ma pria che tragga il piè da questi abissi
non mai volga ver lei gli avidi lumi,
che di perdita eterna
gli sia certa cagion un solo sguardo.
Io così stabilisco. Hor nel mio Regno
fate o ministri il mio voler palese
si che l'intenda Orfeo
e l'intenda Euridice,
ne di cangiarlo altrui sperar più lice.

SPIRITO I

O de gli habitator de l'ombre eterne
possente Re legge ne sia tuo cenno,
che ricercar altre cagioni interne
di tuo voler nostri pensier non denno.

SPIRITO II

Trarrà da quest'orribili caverne
sua sposa Orfeo? S'adoprerà suo ingegno
si che nol vinca giovenil desio.
Né i gravi imperi tuoi sparga d'oblio?



crida la seva Eurídice,
i que has sentit tu i tot
com dolçament es lamentava,
tanta pietat m'ha despertat al cor
que novament al teu davant imploro
que ta divinitat al seu pregar es doblegui.
Ah, si mai d'aquests ulls
n'has obtingut amoroses dolceses,
si et complagué la serenor del front
que tu anomenes el teu cel, i jures
que ni la sort a Júpiter no enveges,
t'ho prego per aquell foc
amb què fins ara Amor l'ànima et crema:
fes que Eurídice torni
a gaudir d'aquells jorns
en què solia viure amb cants i festes
i del míser Orfeu escolta les requestes.

PLUTÓ

Per bé que un immutable fat sever
s'oposa, amada esposa, als teus desigs,
no vull que res es negui
a tants de precis units a tal bellesa.
Malgrat l'ordre fatal,
que trobi Orfeu la seva cara Eurídice;
però abans de treure els peus d'aquests abismes
que mai no giri els àvids ulls vers ella,
perquè sols un esguard
fóra motiu segur d'eterna pèrdua.
Així ho deixo establert. Pel meu reialme
feu, ministres, palès el meu voler,
perquè ho sàpiga Orfeu
i Eurídice ho escolti,
i que ningú no esperi ja mudar-lo.

ESPERIT I

Dels habitants de les ombres eternes
rei poderós, ens és llei la teva ordre,
perquè cercar d'altres motius ocults
del teu voler no és cosa que ens pertoqui.

ESPERIT II

Treurà d'aquestes horribles cavernes
la seva esposa Orfeu? Usarà el seny
perquè no el venci el juvenil desig
ni en l'oblit deixi els severs manaments?



PROSERPINA

Quali grazie ti rendo
hor che si nobil dono
concedi a'prieghi miei Signor cortese.
Sia benedetto il dì che pria ti piacqui,
benedetta la preda e'l dolce inganno,
poichè per mia ventura
feci acquisto di te perdendo il Sole.

PLUTONE

Tue soavi parole
d'Amor l'antica piaga
rinfrescan nel mio core,
così l'anima tua non sia più vaga
di celeste diletto,
sì ch'abbandoni il marital tuo letto.

CORO DI SPIRITI

Pietade oggi e amore
trionfan ne l'Inferno.

SPIRITO I

Ecco il gentil cantore
che sua sposa conduce al ciel superno.

ORFEO

Qual honor di te sia degno
mia cetra onnipotente,
s'hai nel tartareo regno
piegar potuto ogn'indurata mente?

Luogo havrai fra le più belle
imagini celesti,
ond'al tuo suon le stelle
danzeranno in giri hor tardi hor presti.

Io per te felice a pieno
vedrò l'amato volto,
e nel candido seno
de la mia Donna oggi farò raccolto.

Ma mentre io canto, oimè, chi m'assicura
ch'ella mi segua? Ohimè chi mi nasconde
de l'amate pupille il dolce lume?

Forse d'invidia punte
le Deità d'Averno
perch'io non sia qua giù felice a pieno
mi tolgono il mirarvi
luci beate e liete
che sol col sguardo altrui bear potete.



PROSERPINA

Et dono moltes gràcies,
ja que tan noble do
atorgues als meus prec, cortès senyor.
Beneït sigui el dia que et vaig plaure
i beneïts el rapte i l'engany dolç,
puix que sortosament,
perdent el sol, a tu et guanyava.

PLUTÓ

Les teves suaus paraules
en mon cor renovent
l'antiga nafra de l'amor;
que no es deleixi, doncs, més la teva ànima
pels celestials plaers
que et fan abandonar el llit conjugal.

COR DELS ESPERITS

Pietat, avui, i Amor
trionfen a l'Infern.

ESPERIT I

Vet aquí el bon cantor
que condueix l'esposa al cel de dalt.

ORFEU

Quin honor fóra digne de tu,
lira meva omnipotent,
si en el tartari regne
has pogut doblegar les endurides ments?

Lloc tindràs entre les més boniques
imatges celestials,
i amb el teu so els estels
en cercle ballaran ràpids o lents.

I jo per tu feliç del tot
veuré l'estimat rostre,
i sobre el càn did pit
de ma muller tindrè repòs avui.

Però mentre canto, ai, las, qui m'assegura
que ella em segueix? Ai de mi, qui m'amaga
la dolça llum de les cares pupil·les?

Potser cegues d'enveja
les deïtats d'Avern,
perquè aquí dalt no sigui jo feliç del tot,
em priven de mirar-vos,
estels beats i alegres
que amb un esguard ompliu de joia els altres.



Ma che temi mio core?
Ciò che vieta Pluton comanda Amore.
A Nume più possente
che vince uomini e Dei
ben ubbidir dovrei.

Ma che odo? Ohimè lasso!
S'arman forse a' miei danni
con tal furor le Furie innamorate
per rapirmi il mio ben, ed io 'l consento?

O dolcissimi lumi io pur vi veggio,
io pur: ma qual Eclissi ohimè v'oscura?

SPIRITO III

Rott'hai la legge, e se' di grazia indegno.

EURIDICE

Ahi vista troppo dolce e troppo amara:
così per troppo amor dunque mi perdi?

Et io, misera perdo
il poter più godere
e di luce e di vita, e perdo insieme
te d'ogni ben più caro, o mio consorte.

SPIRITO II

Torna a l'ombre di morte
infelice Euridice,
ne più sperar di riveder le stelle,
Ch'homai sia sordo a'prieghi tuoi l'Inferno.

ORFEO

Dove te'n vai mia vita? Ecco io ti seguo.
Ma chi me'l nieg'ohimè: sogn'o vaneggio?
Qual occulto poter di questi orrori
da questi amati orrori
mal mio grado mi tragge, e mi conduce
a l'odiosa luce?

Sinfonia

CORO DI SPIRITI

È la virtute un raggio
di celeste bellezza
pregio de l'alma ond'ella sol s'apprezza.
Questa di temp'oltraggio
non teme, anzi maggiore
ne l'huom rendono gl'anni il suo splendore.
Orfeo vinse l'Inferno e vinto poi



De què tens por, cor meu?
El que impedeix Plutó, Amor ho mana.
A tan potent divinitat
que homes i déus subjuga
no puc sinó obeir.

Però què sento, ai de mi?
Potser és per al meu dany que s'armen
enamorades Fúries amb tal ràbia
a fi de prendre'm el meu bé? I jo ho consento?

Delicadíssims ulls, jo prou que us veig,
és cert, mes quin eclipsi, ai, las, us tapa?

ESPERIT III

Havent trencat la llei ets indigne de gràcia.

EURÍDICE

Ah, visió massa dolça i amarga!
És així, doncs, per massa amor que em perds?
I jo, mísera, perdo
el poder gaudir més
de la vida i la llum, i alhora et perdo
a tu, espòs meu, el més preuat dels béns.

ESPERIT II

Torna a l'ombra de mort,
oh, tu, infeliç Eurídice!
I ja no esperis més veure els estels,
que sord als precis serà l'Infern des d'ara.

ORFEU

On te'n vas, vida meva? Ah, jo et segueixo,
mes qui m'ho priva, ai, las? És un somni o un deliri?
¿I quin poder ocult d'aquests horrors,
d'aquests amats indrets d'horror
em treu a pesar meu i em condueix
a l'odiosa llum?

Simfonia

COR DELS ESPERITS

La virtut és un raig
de bellesa celest,
valor de l'ànima que sols per ella es preua.
El pas del temps, no tem,
ans al contrari, en l'home
els anys n'augmenten l'esplendor.
Orfeu vencé l'Infern i fou vençut



fu da gli affetti suoi.
Degno d'eterna gloria
fia sol colui ch'havrà di sé vittoria.

Sinfonia

ATTO QUINTO

Ritornello

ORFEO

Questi i campi di Tracia, e quest'è il loco
dove passomm'il core
per l'amara novella il mio dolore.

Poi che non ho più spene
di ricovrar pregando
piangendo e sospirando
il perduto mio bene,
che posso io più? Se non volgermi a voi
selve soavi un tempo
conforto a miei martir, mentr'al ciel piacque,
per farvi per pietà meco languire
al mio languire.

Voi vi doleste o Monti, e lagrimaste
voi sassi al dipartir del nostro sole,
et io con voi lagrimerò mai sempre,
e mai sempre dorommi, ahi doglia, ahi pianto.

ECO

Hai pianto.

ORFEO

Cortese Eco amorosa
che sconsolata sei
e consolar mi vuoi ne' dolor miei
benchè queste mie luci
sien già per lagrimar fatte due fonti,
in così grave mia fera sventura
non ho pianto però tanto che basti.

ECO

Basti.

ORFEO

Se gl'occhi d'Argo havessi,
e spandessero tutti un Mar di pianto,
non fora il duol conforme a tanti guai.

ECO

Ahi.



després pels seus afectes.
Digne d'eterna glòria
sigui tan sols qui de si obtingui la victòria.
Simfonia.

ACTE CINQUÈ

Ritornello

ORFEU

Aquests els camps de Tràcia són, i aquest el lloc
on per l'amarga nova
el meu dolor el cor em traspassà.

Puix que no hi ha esperança
de recobrar pregant,
plorant i sospirant
el meu perdut amor,
què més puc fer, sinó tornar a vosaltres,
dolços boscatges que ja fóreu
conhort dels meus turments mentre va plaure al cel,
per fer-vos patir amb mi, per pietat,
el meu patir.

Us vàreu doldre, cims, i vau plorar,
vosaltres, pedres, a l'ocàs del nostre sol,
i jo amb vosaltres ploraré per sempre,
i sempre més em daré al plor i al dol!

ECO

I al dol!

ORFEU

Gentil Eco amorosa,
que estàs desconsolada
i vols les meves penes consolar,
per bé que aquests meus ulls
de tant plorar siguin ja dues fonts,
en la meva tan greu desventura
no he plorat pas, però, tant que ja basti.

ECO

Basti!

ORFEU

Si els ulls tingués jo d'Argos
i tots ells escampessin mars de plors,
no fóra el dol conforme a tants de mals.

ECO

Mals!



ORFEO

S'hai del mio mal pietade, io ti ringrazio
di tua benignitade.

Ma mentr'io mi querelo

Deh perchè mi rispondi
sol con gl'ultim'accenti?

Rendimi tutti interi i miei lamenti.

Ma tu, anima mia, se mai ritorna
la tua fredd'ombra a quest'amiche piagge,
prendi da me queste tue lodi estreme
ch'or a te sacro la mia cetra e 'l canto
come a te già sopra l'altar del core
lo spirito acceso in sacrificio offersi.

Tu bella fusti e saggia, e in te ripose
tutte le grazie sue cortese il Cielo
mentre ad ogn'altra de' suoi don fu scarsa,
d'ogni lingua ogni lode a te conviensi
ch'albergasti in bel corpo alma più bella,
fastosa men quanto d'honor più degna.

Hor l'altre donne son superbe e perfide
ver chi le adora dispietate instabili,
prive di senno e d'ogni pensier nobile
ond'a ragione opra di lor non lodansi,
quinci non fia giammai che per vil femina
Amor con aureo stral il cor trafiggami.

Sinfonia

APOLLO

Perch'a lo sdegno ed al dolor in preda
così ti doni o figlio?

Non è, non è consiglio

di generoso petto

servir al proprio affetto:

quinci biasmo e periglio

già sovrastar ti veggio

onde movo dal ciel per darti aita.

Hor tu m'ascolta e n'havrai lode e vita.

ORFEO

Padre cortese al maggior uopo arrivi

ch'a disperato fine

con estremo dolore

m'havean condotto già sdegno ed Amore.

Eccomi dunque attento a tue ragioni

celeste padre, hor ciò che vuoi m'imponi.



ORFEU

Si tens pietat de mi, jo t'agraeixo
la teva benvolença.

Però mentre jo em planyo,
ai, las, per què em respons
tan sols amb l'últim mot?

Retorna'm tots sencers els meus laments.

I tu, ànima meva, si mai torna
la teva freda ombra a aquests indrets amics,
acull aquest darrer homenatge meu,
puix que ara jo et consagro lira i cant
com ja damunt l'altar del cor, en sacrifici,
mon esperit ardent vaig oferir-te.

Tu bella fores i assenyada, en tu posà
els seus favors, cortès, el cel,
mentre que avar de dons fou amb les altres.
De tota boca t'és deguda la lloança
ja que albergares en bell cos més bella una ànima,
menys ostentosa quant més digna d'honor.

Les altres pèrfides i altives són,
i inconstants amb aquell que les adora,
no tenen seny ni nobles pensaments,
amb raó, doncs, no se'ls lloen les obres;
per 'xò mai no serà que, per vil fembra,
Amor, amb dard daurat, pugui ferir-me el cor.

Simfonia

APOL·LO

Per què et deixes portar, fill meu, així
pel desdeny i el dolor?

No és pas, no és pas senyal
de posseir un cor generós
ser esclau del propi afecte;
el blasme i el perill
ja veig que et són a prop,
per ajudar-te, doncs, baixo del cel.
Escolta'm ara i guanyaràs vida i honor.

ORFEU

Pare gentil, en gran destret m'arribes
car a un final desesperat
amb extremat dolor
m'havien conduït desdeny i amor.
Aquí em tens, doncs atent als teus consells,
pare celest; mana'm allò que vulguis.



APOLLO

Troppo, troppo gioisti
di tua lieta ventura,
hor troppo piagni
tua sorte acerba e dura.
Ancor non sai
come nulla quaggiù diletta e dura?
Dunque se goder brami immortal vita,
vientene meco al ciel ch'a sè t'invita.

ORFEO

Si non vedrò più mai
de l'amata Euridice i dolci rai?

APOLLO

Nel sole e nelle stelle
vagheggerai le sue sembianze belle.

ORFEO

Ben di cotanto padre
sarei non degno figlio
se non seguissi
il tuo fedel consiglio.

APOLLO E ORFEO

Saliam cantando al cielo
dove ha virtù verace
degnò premio di sè, diletto e pace.

Ritornello

CORO DI NINFE E PASTORI

Vanne Orfeo felice a pieno,
a goder celeste honore
là ve ben non mai vien meno
là ve mai non fu dolore
mentr'altari incensi e voti
noi t'offriam lieti e devoti.

Così va chi non s'arresta
al chiamar di Nume eterno,
così grazia in ciel impetra
chi qua giù provò l'Inferno
e chi semina fra doglie
d'ogni grazia il frutto coglie.

Moresca



APOL·LO

Massa, massa has gaudit
de ta bona fortuna;
També ara plores massa
el teu cruel destí.

No saps encara que aquí a baix
res d'aquest món alegre i dura gaire?
Per tant, si vols gaudir d'immortal vida
vine amb mi al cel que t'hi convida.

ORFEU

I no veuré mai més
els dolços ulls de l'estimada Eurídice?

APOL·LO

En el sol i els estels
els seus bells trets retrobaràs.

ORFEU

D'un pare tal
no fóra digne fill,
si no seguís
el teu fidel consell.

APOL·LO I ORFEU

Pugem cantant al cel
on la virtut veraç
obté el seu digne premi: joia i pau.

Ritornello

COR DE NIMFES I PASTORS

Vés, Orfeu, del tot feliç,
a gaudir celest honor
on el bé mai no decreix,
on dolor mai no hi ha hagut,
mentre altars, encens i vots
t'oferim gais i devots.

Així va qui no recula
a la crida dels eters,
així gràcia obté en el cel
qui ha passat aquí l'infern.
I qui sembla entre desgràcies
cull el fruit de tota gràcia.

Moresca

Traducció: JAUME CREUS (L'Avenç, S.L.)